

TWEE SONNETTEN,

DOOR

KAREL WASCH.

I.

Wij heffen 't hoofd in hoog-verklaard aanschouwen
't Mystierium der stilte ons omvangt:
Wij kennen weer d' ontroering, die zich rankt
Om 't stille stijgen van het blind betrouwen.

Dit is des harten staag-hernieuwde bouwen
Aan 't Huis, waar ons de Meester in ontvangt;
De tempel doomt: bove' ijle kimlijn blankt
Zijn lichtverheevling over wolklantouwen....

Nu blindt ons ruischval van Zijns Aanschijns glans
Waarvoor w' een tijdloos oogenblik bezwijken;
Tot wederkeer naar 't nieuw begrip doet reiken
Te 'waren 't jong-verworv'ne gaaf en gansch....

Dan voeren wij 't langs d'oude wegen voort
Maar ruimtewind omwaait ons als Zijn Woord....

II.

Zóó zij onz' inkeer, dat een ijle schijnt
In luchten brand te zindren om devote,
Geheven vingerspitse' en hoog-omsloten
Door bogende gebedsfeer, hijgedeint

't Gereinigd lijf, bevrijd van al wat pijn,
Wijl licht als wierook aan het hart ontvloten,
Doorzichtge hymnen rijze' in dien besloten
Tempel der stilt uit stilt verkristallijnd....

De wanden wijken van het reedloos zijn:
't Gelaat des Meesters, glimlach-overtogen,
Verrijst voor 't heffen der ontroerde oogen
Wij stijge' in 't vloten van vervulden schijn

En wete': al hooger heil bloeit uit dit schouwen,
Dat ons bereidt tot eindloos verder-bouwen....
